

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 212/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povožnícka 18, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní pri vydávaní príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, ktoré sú súčasťou spisu vedeného na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, Národnej kriminálnej agentúre, odbore Západ, Nitra pod ČVS: PPZ-106/NKA-FVZ-2023, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2024 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, ako aj čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní pri vydávaní príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky označenom v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté príkazy“). Súčasne navrhuje priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, Nitra ČVS: PPZ-106/NKA-FVZ-2023 z 15. apríla 2024 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa

§ 222 ods. 1 a 3 písm. c) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona sčasti dokonanej, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ uplatnil sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 2 Pv 234/23/2202 z 29. mája 2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá. Sťažovateľ 21. mája 2024 nahliadol v danom konaní do spisového materiálu, kedy sa dozvedel o napadnutých príkazoch, ktoré vydal okresný súd.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnuté príkazy sú odôvodnené nedostatočne a dostávajú sa do rozporu so zákonom, pretože v ich odôvodnení nie sú uvedené konkrétne skutočnosti, ktoré viedli k ich vydaniu. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania príkazu v trestnom konaní vyžaduje relevantnú, konkrétnu a vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre zásah do základných práv. Ani utajený charakter odpočúvania nebráni tomu, aby dôvody, ktoré viedli súd k vydaniu príkazu, boli konkrétne uvedené. Pri napadnutých príkazoch nie je splnená požiadavka legality, legitimacy ani proporcionality. Dôkazy obstarané na základe napadnutých príkazov by mali tiež trpieť vadou nezákonnosti tak, ako napadnuté príkazy. Sťažovateľ sa do podania ústavnej sťažnosti viackrát bez úspechu domáhal odtajnenia napadnutých príkazov a dôkazov obstaraných na ich základe.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 13 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru. Námietku porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 8 ods. 2 dohovoru tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Pre úplnosť ústavný súd podotýka, že porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti ani vysloviť nemožno (m. m. napr. III. ÚS 27/2024), a dodáva, že všetky sťažovateľom namietané nedostatky pri rešpektovaní jeho základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru je možné zaradiť pod referenčné normy zhmotnené v petite ústavnej sťažnosti.

To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o referenčné kritériá, ktoré sťažovateľ uviedol výlučne v rámci dôvodových línií ústavnej sťažnosti.

6. Ústavnou sťažnosťou je namietaný nedostatok týkajúci sa splnenia podmienok legality, legitimacy a proporcionality napadnutých príkazov. Ťažiskom je výhrada sťažovateľa k nedostatku opodstatnenosti avizovaných príkazov a výhrada k príliš všeobecnému, a teda nedostatočnému odôvodneniu napadnutých príkazov. Hoci sťažovateľ napadnuté príkazy k ústavnej sťažnosti nepriložil (z dôvodu tvrdeného utajenia, pozn.), ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti na podklade uznesenia o vznesení obvinenia a rozhodnutia o sťažnosti uplatnenej sťažovateľom proti zmienenému uzneseniu (bod 2 odôvodnenia tohto uznesenia), ktoré mu boli doručené zo strany okresnej prokuratúry 24. marca 2025 na základe žiadosti o súčinnosť (§ 60 ods. 2 zákona o ústavnom súde), nemal pochybnosti o tom, že napadnuté príkazy boli v danej veci vydané a existujú. Tento záver vyplýva tak z dôvodových línií uznesenia o vznesení obvinenia, ako aj uznesenia, ktorým okresná prokuratúra rozhodla o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

7. Napriek uvedenému nebolo možné ústavnú sťažnosť prijať na ďalšie konanie. V uznesení č. k. PLz. ÚS 1/2024-9 zo 7. mája 2024 ústavný súd vyslovil, že pri aplikácii jednotlivých trestno-procesných inštitútov sú orgány činné v trestnom konaní a súd oprávnené zasiahnuť do súkromia výlučne zákonným postupom, pričom zákonnosť postupu v zmysle požiadaviek vyplývajúcich z ústavnej, medzinárodnoprávnej a zákonnej trestno-procesnej úpravy zahŕňa a vyžaduje aj rešpektovanie a skúmanie dodržania zásady legality, legitimacy a proporcionality daného zásahu. Len takto zákonne získané dôkazy (§ 2 ods. 12 a § 119 ods. 3 prvá veta Trestného poriadku) je možné použiť v trestnom konaní ako podklad pre rozhodovanie. Nezákonný postup pri zásahu do súkromia diskvalifikuje dôkaz z hľadiska jeho procesnej použiteľnosti (m. m. napr. III. ÚS 370/2023).

8. Platí preto, že ak prichádza v konkrétnej veci do úvahy trestno-procesná obrana proti nelegálne zabezpečenému alebo vykonanému dôkazu, je dotknutá osoba ako subjekt základných práv a slobôd a zároveň subjekt trestného konania povinná vyčerpať dostupné prostriedky nápravy priznané jej zákonom v rámci trestného konania, čo znamená, že ústavnú sťažnosť môže podať až následne. Nerešpektovanie takto vyjadreného princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu je sankcionované odmietnutím ústavnej sťažnosti, resp. v nej obsiahnutej námietky pre neprípustnosť [§ 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde – m. m. napr. III. ÚS 370/2023].

9. Podľa názoru ústavného súdu vyjadreného v zjednocujúcom uznesení rozhodnutie vydané vo vzťahu k dokazovaniu v priebehu trestného konania v jeho predsúdnej fáze nebráni súdu rozhodujúcemu v súdnom konaní (po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste) považovať na základe takého rozhodnutia zabezpečený dôkaz za neprípustný, ak zistí porušenie zákona, a to napriek tomu, že príslušný súd prvého stupňa nemá možnosť také rozhodnutie zrušiť. Obdobne to platí pre nadriadený súd pri rozhodovaní o opravných prostriedkoch, a to aj keď ide o procesné rozhodnutie (týkajúce sa dokazovania) súdu nižšieho stupňa vydané v súdnom konaní, keďže nadriadený súd preskúmava nielen predmetným opravným

prostriedkom napadnuté (finálne, resp. meritórne) rozhodnutie, ale aj postup predchádzajúci jeho vydaniu (m. m. napr. III. ÚS 370/2023).

10. V okolnostiach posudzovanej veci sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia ním uvádzaných referenčných kritérií napadnutými príkazmi, ktoré sa týkali odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky. Na tvrdenú situáciu je potrebné aplikovať všetky už citované závery, ku ktorým dospel ústavný súd v konaní o zjednotení právnych názorov podľa § 13 ods. 3 zákona o ústavnom súde sp. zn. PLz. ÚS 1/2024. Vzhľadom na uvedené neostalo ústavnému súdu iné, než ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

11. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na náhradu trov konania uplatneným v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2025

Robert Šorl
predseda senátu